

DESIRE®

Maureen Childová

O co jde?

 HARLEQUIN®
TM

MAUREEN CHILDOVÁ

O CO JDE?

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

v málokterém období tak často přemítáme o čase a jeho plynutí, jako na začátku roku. Většinu z nás napadá: je to možné, že už je další rok pryč? Ten tedy uletěl. A co nám asi přinese ten nový? Pesimisté si jsou jistí, že asi nic dobrého, optimisté naopak doufají, že bude lépe, no a realisté předpokládají, že bude nějak podobně jako dosud.

S ubíhajícími roky si více a více uvědomujeme, že máme jen velice málo jistot a věcí, na které se můžeme spolehnout. Proto mě naplňuje uspokojením, že mé knihy k oněm málo jistotám patří. Ať již sáhnete po kterékoli z mých edicí, po kterémkoli příběhu, můžete si být jistá, že Vás nenechají v nějakém emocionálním zmatku, depresi či smutku. Naopak, mé tituly přinášejí dobrou zprávu o stavu lidstva: všichni toužíme po lásce, harmonii, míru a štěstí. A právě o tom vypráví mé příběhy, že největší štěstí nám přinášejí láskyplné vztahy.

Přeju Vám krásný nový rok, hodně lásky a zdraví a hodně příběhů s dobrým koncem.

S láskou

Váš Harlequin

Maureen Childová

O CO JDE?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Ex Upstairs

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Maureen Child
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8915-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8916-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8917-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Je tady, šéfe. A vůbec nevypadá šťastně.“

Henry Porter se usmál. Po zprávě, kterou mu předala jeho asistentka, se usmál prakticky od ucha k uchu. „Pokud jde o mě, to je v pořádku, Donno. Není moje práce zařizovat, aby byl někdo z rodiny Careyových šťastný.“

„To je mi jasné.“ Starší žena ztišila hlas. „Takže mise splněna. Chcete, abych ji poslala dovnitř? Nemá domluvenou schůzku,“ dodala zbytečně.

„Nechte ji tak pět minut čekat,“ řekl a odstrčil se od stolu. „A pak ji pusťte dovnitř.“ Ukončil hovor, a pak beze spěchu přistoupil ke skleněné stěně s nádherným výhledem na Los Angeles a přilehlé oblasti. Až se se svou společností přestěhuje do Orange County, tenhle výhled mu bude chybět, ale bude mít náhradou výhled na oceán, což ho určitě do jisté míry uchlácholí. Teď ale využil těch získaných pět minut k tomu, aby se zklidnil pohledem na kypící město pod sebou. Potřeboval se připravit, aby mohl stanout tváří v tvář ženě, na niž ještě stále až příliš často myslel. Už nějakou dobu mu bylo jasné, že se Amanda Careyová brzy objeví v jeho kanceláři. Buď ona, nebo její starší bratr Bennett. Zatraceně, udělal všechno, aby k tomu došlo. A dnes tedy nastal ten šťastný den, kdy si Amanda nazula střevíce a teď sedí ve vedlejší místnosti s Donnou.

Během posledních let měl Henry dokonce hned

několik příležitostí, jak hodit příslovečné vidle do plánů rodiny Careyových. Přesvědčil pár lidí, aby zrušili partnerství, v případě několika smluv přebil jejich nabídky a podobně. Při těch příležitostech se držel v ústraní, aby mohl přihlížet jejich frustraci pěkně v anonymitě. Nebo spíš Bennettově frustraci. A o to tady šlo. Chtěl svému bývalému příteli ukázat, že se časy změnily. Že se změnil i on, Henry. Že nezapomněl a že tentokrát bude vítězství jeho. Nechal prosáknout zprávu, že to byl právě on, tedy spíš Porter Enterprises, kdo přímo Careyovým pod rukama koupil jisté pozemky. Věděl, že je chtějí, a pak zařídil, aby je nezískali.

A vzhledem k tomu, že se Amanda Careyová obtěžovala za ním osobně, bylo mu jasné, že zasáhl cíl. Henry s tou ženou nemluvil od doby, kdy se v San Diegu před rokem konala dobročinná akce na zvýšení fondů. Při té vzpomínce ji okamžitě viděl před očima. Její dlouhé tmavě blond vlasy zapletené do drdolu na temeni hlavy. Její šaty s jedním ramínkem, bílé a dlouhé až na zem. Vypadala v nich étericky a jako sexuální bohyně zároveň. Vyrazila mu tehdy svým zjevem dech, ale nepřipustil, aby si toho všimla. Narazili na sebe u baru a pohled, který na něj vrhla, ho měl na místě zpopelnit. Místo toho v něm zažehl oheň takovým způsobem, jakým se to ještě žádné jiné ženě nepodařilo.

Henrymu bylo jedno, že nad ním má Amanda ještě pořád takovou moc. Nemělo smysl si něco nalhávat, avšak komukoli jinému by to do očí zapřel. Tehdy spolu krátce hovořili, naprosto profesionálně, protože všude kolem byla spousta slídivých očí a natažených uší. Když se ale na něj podívala, nebyla schopna v očích zamaskovat nože a dýky. Měl pocit, že na tom, jak si tuhle její stránku užívá, je něco až perverzního. Když viděl, jak se snaží předstírat, že na ni nemá žádný vliv, užíval si ten její potlačovaný temperament na nejvyšší míru. A právě její temperament k němu promlouval

mnohem intenzivněji než úsměvy. Říkal si, co to asi o něm vypovídá, ale vlastně o tom až tak moc nepřemýšlel. Vždyť od chvíle, kdy ji potkal na střední škole a kdy se s Bennettem Careym pořád ještě přátelil, ho konstantně přitahovala. Byla to Bennettova mladší sestra a poznali se, když jí bylo osmnáct. Během dalších dvou let se do ní Henry naprosto zbláznil. Byla krásná a chytrá, byla s ní zábava a měla v sobě prostě všechno, co si mohl kdy přát. Ještě nikdy nepotkal někoho jak ona. A čím víc času s ní trávil, tím víc vnímal ten neodolatelný tah její osobnosti. Nakonec to skončilo tak, že strávil s Careyovými dva týdny v Itálii a na konci těch dvou týdnů ji chtěl ještě víc. Těsně před tím, než se všechno sesypalo, ji taky měl. Konečně. V malém doku u jezera, které se rozkládalo před velkým domem Careyových. Henry a Amanda tam spolu měli sex a on ve chvíli, kdy už nebylo možné přestat, zjistil, že je panna. Vzpomínal si ale, že ona stejně nechtěla, aby přestal. Toužili po sobě už dlouho, a když jejich vášeň konečně explodovala, ani jeden z nich nevěděl, co si s ní počít dál. Jak se ale ukázalo, s tímhle si nemuseli dělat starosti.

Henry se zamračil, odsunul tyto vzpomínky daleko od sebe, opřel se o stůl a čekal. Když se dveře jeho kanceláře otevřely, osvětlil ji zatoulaný sluneční paprsek, jako by byla broadwayská hvězda, která si jde na jeviště pro zasloužený potlesk.

A on jí ho téměř poskytl. Měla na sobě jasně šarlatové sako, pod ním bílou košili a černou sukni, která jí končila pár centimetrů nad koleny. Rudé střevíce jí přidaly asi osm centimetrů na výšce a neuvěřitelně prospěly jejím už tak krásně tvarovaným nohám. Dlouhé blond vlasy jí padaly na ramena v hustých vlnách, které ho lákaly, aby do nich zabořil ruce.

„Amando...“

Nadechla se, zavřela za sebou dveře a pak na něj upřela ten starý známý pohled plný nožů a dýk. Ale

tentokrát k nim ještě přidala kanystr benzínu a sirky.
„To jsi udělal schválně.“

Usmál se na ni, protože věděl, že ji tím ještě víc nastve. „Taky tě rád vidím.“

„Ach,“ mávla rukou. „Ten svůj šarm na mě nezkoušej, Henry.“

„Takže ty si myslíš, že jsem šarmantní? To rád slyším.“

„Ne, nemyslím si to,“ řekla, ale on jí nevěřil. Přešla místnost několika rychlými a dlouhými kroky. Zvuk jejích podpatků tlumil silný koberec v barvě jantaru, ale temperament, který za ní doslova fyzicky vlál, nic utlumit nedokázalo. „Chci vědět, proč jsi to udělal.“

„Mohla bys být konkrétnější?“ Přesně věděl, o čem mluví, ale proč by si to nemohl poslechnout od ní?

„Ta stará tovární hala u Carey Center. Tys ji koupil.“

Pousmál se. „To je teď ilegální?“

„Ne. Jen neuvěřitelné podlé.“ Odložila si černou tašku na jedno z jeho křesel pro hosty, založila si ruce v bok a podívala se na něj. „Tys věděl, že o tu budovu máme zájem.“

Ano. Věděl to. „Jak bych to mohl vědět?“

Rozhodila rukama. „Co třeba špióni?“

Rozesmál se, protože se královsky bavil. Vidět rozzlobenou Amandu bylo ještě lepší, než si pamatoval. V těch letech, které uplynuly od té jejich poslední a jediné společné noci, ještě zkrásněla. Byla zajímavější a daleko víc žádoucí. „No Amando... Mluvíš vážně? Fakt si myslíš, že jsem si najal špióny?“

„Proč ne? Nebylo by to ve shodě s tvým dlouhodobým plánem na to, aby ses nám, Careyovým, pomstil? Abys nás nechal pořádně zaplatit?“

Zvázněl. „Zaplatit? Za co?“ Oba moc dobře věděli, o čem mluví, ale chtěl to slyšet.

Ona však potřásla hlavou. „Je to už deset let, Henry,“ řekla místo toho. „Pořád se chceš mstít?“

Zasmál se, ale do smíchu mu nebylo. „Mstít? To zní trochu melodramaticky, nemyslíš?“

Přehodila si vlasy přes rameno. „Jak jinak tomu chceš říkat?“

„Karma?“ nadhodil. Samozřejmě to celé sahalo do doby před deseti lety. K jedné konkrétní noci. K noci s Amandou a k tomu, co se stalo potom. K tomu všemu, co ovlivnilo Henryho ambice a plány a postrčilo ho na cestu, po níž kráčel dosud.

Amanda krátce sevřela rty, pak se obrátila udělala dva kroky, znovu se obrátila a šla zase zpět. „Je pro tebe vážně tak důležité nás potopit, proto jsi nám schválně musel tu budovu vyfouknout?“

„Jo. Myslím, že je. Chceš slyšet, jak se k tomu přiznávám?“ Podíval se jí do očí. „Fajn. Připouštím to. Zjistil jsem, že tu budovu chcete, tak jsem nabídl lepší cenu.“

Prudce se nadechla. „Jen tak?“

„Přesně tak.“

Její výraz ztvrdl a přimhouřila oči. „A co s ní budeš dělat?“

„Je ti něco do toho?“ Zatraceně, vážně vypadala skvěle. Nejraději by se jí dotkl, ale když teď byla rozpálená do běla, bylo by to podle všeho dost nebezpečné. Ten výhled si ale užívat mohl.

„Ksakra, Henry.“ Teď se její vztek změnil ve frustraci. „Proč se tak umanutě snažíš zničit Bennettovi všechny jeho záměry?“ Znovu se na něj tvrdě zahleděla. „A proč si vůbec myslíš, že to byl Bennettův plán?“ zeptala se a on musel v duchu připustit, že na tohle nepomyslel. Nemyslel vlastně na nic jiného než na to, aby Bennetta vyšachoval. „Zatraceně, Henry,“ zamumlala temně. „Celé jsi to pokazil.“

Kdyby mluvila našťavaně, mohl by na ni taky vyjet. Ale ona zněla i... poraženě. A to se mu nelíbilo. Sice Amandu za posledních deset let moc neviděl, ale tu a tam si o ní získával informace. Věděl, že získala titul v obchodním právu, že byla povýšena na viceprezidentku v Carey Corporation a že měla stejně vražedné životní i pracovní tempo jako on. Takže když

slyšel v jejím hlasu zklamání, nezamlouvalo se mu to. „O čem to mluvíš?“

Amanda, jako by si najednou uvědomila, že toho řekla příliš. Henry viděl, jak se uzavřela, jak se její výraz změnil do nicneříkající lhostejnosti. „O ničem. To je jedno. Vůbec jsem sem neměla chodit.“

„Jsem rád, žes přišla,“ řekl.

„To se vsadím.“ Popadla kabelku a napřímila se.

„Amando,“ pronesl prudce, „věř tomu, nebo ne, ale tady nešlo o tebe.“

Přehodila si tašku přes rameno a dlouhou minutu na něj jen hleděla. „Tomu nevěřím, Henry. Kéž bych tomu mohla věřit... Ale nejde to.“ Podívala se na něj. „Netuším, co dalšího chystáš, ale... raději se drž dál, Henry.“

„To mi říkáš ty, nebo rodina Careyova?“

„To je úplně totéž,“ pronesla upjatě.

Před lety by se s ní přel. Ale někdy během té doby zapadla do linie své mocné rodiny, takže teď měla pravdu. Bylo to totéž. Takže by si měl přestat dělat starosti s tím, proč to Amanda bere tak osobně. Přiměje Careyovy zaplatit, a pokud to znamená, že zaplatí i Amanda, tak... Díval se za ní a ten pohled si užíval. Vždycky měla krásný zadek. Nohy měla dlouhé a opálené a on by si je moc rád prohlédl dlouze a pomalu. K tomu ale v dohledné době nedojde. Bude se muset spokojit s těmi vzpomínkami na kdysi dávno společně strávenou noc. Na to, jak Amanda ležela pod ním nebo se nad ním tyčila, na chuť jejích úst, na ten božský pocit, když ho její tělo vtahovalo do svého. Deset let a v jeho paměti to bylo jako včera. Nejen to, že byl s Amandou, ale taky to, jak celý večer skončil. Jak stál tváří v tvář Bennettovi. To všechno. Ta noc a to, co se stalo pak, ho pohánělo kupředu. Od té doby riskoval a založil společnost, která dokázala ve všech ohledech konkurovat Careyovým. Teď, když se blížil k završení všech svých plánů, rozhodně neměl v úmyslu ustoupit.

Nebo se *držet dál*, jak to Amanda formulovala. Ne. Henry Porter ještě ani zdaleka neskončil.

Amanda prošla kolem jeho asistentky a kolem luxusně vybavených kanceláří Porter Enterprises. Nastoupila do výtahu, tam se zhroutila u stěny a zhluboka se nadechla, aby uklidnila své zběsile pádící srdce. Bylo jí ovšem jasné, že k tomu, aby se skutečně uklidnila, bude potřebovat daleko víc než jen dýchat. Přivedl ji sem její hněv, ale když stála Henrymu tváří v tvář, už ho najednou necítila. I když to bylo naprosto bláznivé, když se podívala do těch jeho hlubokých mechově zelených očí, cítila... touhu. Černé vlasy měl trochu delší, než je nosíval, a byl tak vysoký, že i na jehlách musela zaklánět hlavu, aby se mu mohla podívat do očí. A když se do nich podívala, byla až po krk v problémech. Jeho oči ji vždycky přitahovaly, ačkoli i bez nich byl ztělesněná přitažlivost. Vysoký, šlachovitý, oblečený v dokonalém černém obleku... vypadal prostě tak dobře, že by na něj se zalíbením pohlédla snad každá žena. Ani Amanda vůči němu nebyla imunní, i když věděla to, co věděla. Proč to musí být zrovna Henry Porter, který na ni má takový vliv, to Amanda netušila. Ale takhle to mezi nimi bylo od první chvíle, co se potkali, když jí bylo osmnáct a Bennett poprvé přivedl svého spolubydlícího z koleje na prodloužený víkend k nim domů. O rok a půl později s nimi Henry odjel na každoroční výlet do Itálie, a právě tam se zamilovala. Samozřejmě, tahle zamilovanost skončila pořádně tvrdým dopadem, připomněla si.

Pak se napřímila, protože výtah dojel do přízemí, a ona prošla recepcí s naleštěnou žulovou podlahou a dveřmi ven na rušnou losangeleskou ulici. To stačilo, aby dokázala potlačit myšlenky na Henryho, byť jen dočasně. Měla před sebou dlouhou cestu do Orange County a věděla, že si její mozek bude tu scénu s Henrym přehrávat donekonečna.

Do zasedací místnosti v kancelářské budově v kalifornském Irvinu dopadalo skrze okna tlumené sluneční světlo. Ze zeleného pásu parků a lesů se zvedaly výškové budovy a celá scéna vypadala jako třpytkami posetá tmavozelená sametová stuha. Na čtyřistapětce v dálce byla vidět nevyhnutelná zácpa a ještě o něco dál Amanda zachytila šmouhu modři, což byl Pacifik. Careyovi umístili svoje korporátní kanceláře ve stejném městě, kde už stálo i Carey Center. Rozprostíralo se na několika akrech půdy, která původně patřila farmářům. Centrum pořádalo každý rok známé Letní slavnosti s pestrým programem: balet, symfonické koncerty, muzikály. Každý víkend během léta něco jiného.

Po tom dni, který měla Amanda za sebou, se jí vůbec nechtělo sedět na rodinném setkání, ale neexistovala možnost se z něj vykroutit. Kdyby se do toho nezapletl Henry, mohla by jim všem oznámit svůj plán na využití tovární haly stojící ani ne dvě stě metrů od Carey Center. Ta budova tam stála celou věčnost a Careyovi její přítomnost dlouhou dobu prostě ignorovali. Ale jakmile se dostala do prodeje, Amanda jen sršela nápady, jak by se dala využít, rozšířit, a ještě vylepšit pro účely Centra. Díky ní by mohla dokázat celé své rodině, kolik toho může do Carey Corporation vnést. Amanda měla na starosti rozpis představení a doufala, že na tomto nákupu bude moci stavět.

„A teď to půjde celé k čertu,“ zamumlala.

„Cože?“ naklonila se k ní Serena, její starší sestra. „Chceš si o něčem promluvit?“

Amanda se na ni podívala. Sereně bylo dvaatřicet, o dva roky víc než Amandě. Vlasy měla o něco světlejší a její modré oči byly jaksi měkčí. Serena vždycky byla ta klidná a rozvážná. Byla rozvedená, měla tříletou dceru Alli a momentálně hledala cestu zpět do rodinného podnikání.

Amanda se nenápadně rozhlédla kolem stolu,

u kterého byla shromážděná většina její rodiny. Zjistila, že jí ani Sereně zrovna nikdo nevěnuje pozornost, a tak ztišila hlas. „Dnes dopoledne jsem zajela do Los Angeles.“

„No,“ zasmála se Serena tlumeně. „To vysvětluje všechno. Ta doprava tam by zkazila náladu úplně každému.“

Mohla by to vzít jako výmluvu, byla by to cesta ven, ale Amanda to neudělala. „To nebylo dopravou. Spíš za to může Henry Porter.“

„Vážně?“ ptala se Serena překvapeně. „Ty jsi jela navštívit Henryho?“

Amanda šlehla pohledem na konec stolu a varovně se na Serenu podívala. „Pšš. Ano, jela jsem za ním. Musela jsem.“ Nemusela a asi to ani neměla dělat, ale už se to stalo a teď může vinit jen sama sebe za to nutkání vidět ho osobně.

„Jaký je?“ zeptala se Serena.

„Stejný jako vždycky,“ řekla a znovu myslela na to, jak vypadal, když se opíral o stůl a čekal na ni. Než se mohla ovládnout, ucítila, jak jí prošlehl záblesk prudké touhy. Jak vůbec může cokoli cítit k muži, který se prakticky veřejně prohlásil za nepřítele rodiny Careyových? To pro ni bylo záhadou, ale tak to prostě bylo.

„Víš, že se stěhuje?“

Amanda se napřímila a podívala se na svoji sestru. „Že se stěhuje? A kam?“

Serena jí chtěla odpovědět, ale byla přerušena Bennettem, který začal nahlas mluvit. Amanda, která teď musela dávat pozor, se rozhodla, že to ze Sereny vytáhne hned, jak to bude možné. A jak je možné, že její sestra vůbec něco ví o Henryho plánech?

„Tak poslouchejte,“ začal Bennett. „Ať to máme z krku. Mám za čtyřicet minut,“ Bennett se podíval na svoje rolexky a přikývl, „schůzku se šéfem obchodního oddělení.“ Pak se podíval na Amandu. „Jak to vypadá s Letními slavnostmi?“

Přesto, že se jí v hlavě honily myšlenky jedna přes druhou, dokázala se usmát. „Moc dobře. Získali jsme tento rok příslib od Velkého čínského baletu a lísky se prodávají jako po másle. Budou vystupovat v červnu,“ dodala, když otevřela laptop a projela kalendář potvrzených akcí. „Předtím budeme pořádat představení Sweeneyho Todda a sborový koncert tří místních středních škol.“ Bennett zasténal, ale Amanda ho ignorovala. „Jsou vynikající a je to pro nás dobré, protože to bude ukáзка místních talentů. Za minutku se k tomu vrátím,“ dodala a znovu se podívala na monitor. „Pak tu máme losangeleskou filharmonii, která odehraje tři koncerty, a kromě toho ještě mám pár želízek v ohni, ale ta ještě nejsou potvrzená.“ Podívala se na Bennetta. „Je teprve duben, takže máme spoustu času a většina umělců, kteří se účastnili našich akcí minulý rok, chce zase přijet.“

„Pořád si nejsem moc jistý tím sborem, ale jinak to vypadá dobře.“ Bennet přikývl a podíval se na Serenu. „Jak to jde s marketingem?“

„Pomalů,“ přiznala Serena jasným, ale jemným hlasem. „Učím se. Na konci měsíce pro tebe budu mít report.“

Amandě se nelíbilo, že vidí Serenu pochybovat o svých schopnostech. Serena se nikdy do jejich rodinné korporace nezapojovala tolik jako ostatní. Vždycky si přála jediné: mít rodinu. Plánovala dokonce šest dětí. Když se zamilovala, vypadalo to, že všechno půjde podle jejího přání, ale on pak odešel, protože... protože nebyl připravený na takový závazek. Serena zůstala se zlomeným srdcem a pořád byla ohledně Roberta mimořádně zranitelná. Vrhla se do manželství, které skončilo jejím zoufalstvím, měla tříletou dceru, již zbožňovala, pak se rozvedla a byla teď znovu volná a do jisté míry i smířená. Potom se vrátila do rodinného podniku, Alli nechávala v korporátní školce o pár pater níž a hledala si v Carey Corporation své místo.